

[Knud Jespersen.]

et stykke socialdemokratisk politik. Det tror jeg netop ikke man gør.

Så er der givet udtryk for, at holdbarheden vil være af en sådan art, at de kommende 2 år vil man have arbejdsro. Skal vi nu ikke lade livet afgøre det? Man kan jo også beslutte, at tyngdeloven skal sættes ud af kraft, men jeg er bange for, at uanset flertallets muligheder vil tyngdeloven blive ved med at være der. Man kan nemlig ikke vurdere det, man gør her, hvis ikke man også betragter kapitalismens krise, og netop på den baggrund bliver socialdemokratiets påstand om en planmæssig udvikling osv. til en påstand helt uden grundlag.

Og så endelig et par bemærkninger om lovforslagene. Vi vurderer det sådan, at arbejdsriverne i fuldt omfang stort set har fået deres vilje, nemlig en politisk løsning, at arbejderne er blevet frataget retten til medbestemmelse om løn og arbejdsvilkår, og at de så selvfølgelig kan bruge den tid, der skulle have været brugt på overenskomstforhandlinger, til nye studiekredse i økonomisk demokrati og denne specielle demokratiform, som man her vælger ved at tvangslovgive for deres arbejdsforhold.

Man kan også se på skitsen, at hvis man ikke kunne få forbedring for arbejderne, er det dog lykkedes ved sammenspil med højrekræfterne i denne sal at få forringelser fremlagt på bordet for tjenestemændene. Den nulstilling af pristalsreguleringen, der kommer til at ramme mange, rammer jo særligt tjenestemændene ved dens specielle beføjelser. Når man efter den ny pristalsordning skal have reguleret for hver 3 pct. stigning, skulle man efter det gamle have efter hver 2 pct., dvs. at efterslæbet bliver større, og dækningen bliver ikke bedre, for de 60 øre dækker kun 65-70 pct. af udgifterne. Opsamlingsperioden bliver altså længere, dækningen bliver ikke bedre, og ad den vej får man et større efterslæb.

Så må man vel også i nogen grad se lidt på de figenblade, camouflagen eller det net, hvorunder man søger at dække sig for at lave disse to overgreb mod arbejderne organisationer. Det er udbyttebegrænsningen, det er begrænsningen i rentemarginalen, og det er spørgsmålet om holdningen til tantier m. v. Vi har stillet nogle ændringsfor-

slag til de fremsatte lovforslag. Disse ændringsforslag har kun ét formål: at stramme til, sådan at disse gode begreber også kommer til at modsvare deres indhold.

Principielt er vi af den opfattelse, at folketinget ikke skal blande sig i overenskomstforhandlingerne. På den baggrund har vi ikke stillet ændringsforslag til den fremlagte skitse.

Det, der står tilbage i forhandlingerne, er en række krav fra de lavtlønnede, fra læringen, der ingenting fik, og krav om løsning af sikkerheds- og tillidsmandsproblemer. Alt dette vil folketingets flertal jo også feje af bordet. Ud fra det vil vi naturligvis stemme, men det er ikke af tilbageholdenhedsårsager, at vi ikke har stillet ændringsforslag, det er udelukkende, fordi vi principielt er imod, at dette ting skal blande sig i denne sag.

Indkomstpolitik er nok det, vi vil høre meget om, og mine sidste bemærkninger skal være, at indkomstpolitik er umulig og i bedste fald udemokratisk under kapitalismen. En indkomstpolitik kan ikke føres, så længe man har den private ejendomsret og de store kommandobastioner inden for selve finansverdenen. Der er vel ingen, der vil påstå, at det, man har lagt frem her, har en ændring af systemet indbygget i sig. Derfor har jeg også prøvet at se lidt på, hvad man har sagt tidligere, og jeg fandt en lille interessant artikel i Ny Politik, der er socialdemokratiets tidsskrift, nr. 6, 1970. Heri stod der disse meget klare og manende ord: „Indkomstpolitik må være et led i en større økonomisk helhed, og den må indeholde afgørende ting, der peger frem mod ændringer af det kapitalistiske samfund.“ Artiklens forfatter var Anker Jørgensen, den nuværende statsminister.

Jeg har lyst til at spørge, om det er rigtigt, at man bliver ved med at tage nye standpunkter, og at de nye standpunkter som regel altid bliver ringere.

Jeg skal ikke sige mere i første omgang, bare understrege, at den holdning, vi har til denne skitse, ikke har forandret sig. Skitsen vil ikke forbedre de forhold, det var så nødvendigt at få forbedret for arbejdere og tjenestemænd. Herudfra vil vi handle både under anden og tredje behandling, og i øv-